

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 324. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952567828896/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Climater og Selskaber [samfund] vilde være en fuldkommen Me-tempsychose." (s. 243). Ved brugen af det fine ord styrede Baggesen for en gangs skyld uden om et ordspil, som vi dog ikke holder os for gode til her, fordi det atter bidrager til rejsens nærmere bestemmelse: *rejsen som forløsning* opfattet som en sjæle-vandring.

Labyrinten er, set på denne måde, vandringer i sjælens ir-gange, forfatterens forsøg på at bryde hæmmende bånd for at blive sandt voksen, bryde en frygtet og elsket erotisk binding, en umodenhed drevet til den yderste forfinelse i forholdet til „Sus-mama“, som han også kaldte fru Pram, moderbilledet, som dog skulle vise sig at opsuge enhver af hans nye letvakte for-elskelser. Til hende havde han knyttet sin erosforestilling, al kvindelig ynde han ser undervejs – og intet undslipper hans rappe øjne – er fremtrædelsesformer af samme Venus Urania. „Copierne finder jeg stedse overalt.“ (s. 218). Når det kvindelige således er fast projiceret ud af personligheden, lykkes det ikke en at tilegne sig det, at bevidstgøre sig sin ejendom, og det er ensbetydende med personlighedens død. Og Baggesen mener netop at rejse med døden i kroppen, får af en læge i Hamborg besked om, at det eneste redningsmiddel er – at gifte sig. Hvilket er udlagt: ægteskab mellem fornuft og instinkt, vort væsens brud og brudgom. Dette beskrives som et vendepunkt på rejsen, men „hint Redningsmiddel er umuligt“ – og det eneste håb er døden. Lægemidlet forlucs i øvrigt i 1. udgaven og dermed også i nærværende optryk (s. 95).

Vi bevæger os på dobbelt grund. Det er den gamle personlig-heds død, han nu indvier sig til, den frygtelige Atropos, det uafvendelige, der bliver hans Venus Urania. Hendes tempel skønnes at være i Pymont, de syges sundhedsbrønd! At det skulle gå anderledes dér, ved vi allerede. Baggesen fandt miraku-løse udveje og udsættelser. Et borgerligt ægteskab lod sig dog ikke opsætte. I *Labyrintens Fortsættelse*, som han aldrig selv fik redigeret, fortælles om forlovelse og giftermål med svejt-serinden Sophie Haller, arrangeret samtidig med bestigelsen af Jungfrau-hjerget. På trods af al fornuft ville han ved hjemkom-sten forsone de naturlige modsætninger, Maria Magdalene og Sophie. Det lykkedes ingenlunde.

Jens Baggesen skal ikke dømmes på vulgær psykoanalyse. Den